Personaje:
Andrei Colbescu – student în ultimul an
Ioana Vulcănescu – studentă la aceeaşi facultate cu Andrei Colbescu, logodnica lui; o fată foarte frumoasă, elegantă, căreia îi plac admiratorii cu toate că nu recunoaşte.
D-l Golescu-Loverian – decan, om în vârstă, urât, îndrăgostit de Ioana Vulcănescu
Graţiela Rocăneanu – asistentă universitară, o femeie extrem de bine făcută şi de urâtă, destul de tânără, cam 27 de ani, foarte agresivă cu ceilalţi, dar timidă faţă de logodnicul ei
Adina Streche – amanta rectorului
Daniel Monotolache – student la Construcţii, iubitul Graţielei Rocăneanu, un om slab ca o aşchie, foarte timid
Rectorul
Tina Morse – vestitoare profesionistă şi „încurcă-lume”
Câţiva studenţi
Actul I
Decorul este unul dintr-o sală de clasă obişnuită. Acţiunea se petrece la facultate.
Scena I
Graţiela Rocăneanu şi un student
GRAŢIELA ROCĂNEANU *(se uită nervoasă peste un proiect*): Nu e bine!
STUDENTUL (*inexpresiv*): Da, doamn’ profesoară!
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*gesticulează*) : Nici aici nu e bine!
STUDENTUL (*şi mai inexpresiv*) : Da, doamn’ profesoară!
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*din ce în ce mai nervoasă*): Vezi că şi aici ai de modificat!
STUDENTUL (*total absent*): Da, doamn’ p’fsoară!
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*ţipă*): Mă crezi proastă?
STUDENTUL (*devine expresiv*): Da, doamna profesoară!
Graţiela Rocăneanu scoasă din sărite, nu mai are cuvinte,îi indică uşa cu mâna.
Intră Andrei Colbescu
ANDREI COLBESCU (*dezorientat, o vede pe profesoară scoţând scântei din priviri de mânie*): M-aţi chemat? (*se uită în jur, pe pereţi, evită să dea ochii cu ea, de parcă ar fi făcut ceva rău*)

GRAŢIELA ROCĂNEANU : Da, domnule Colbescu. Te-am chemat pentru referatul pe care l-ai făcut foarte bine şi foarte captivant, iar profesorul tău mi l-a recomandat. Vrei să-l publicăm în revista şcolii?
ANDREI COLBESCU (*mirat*) : Referatul meu?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Da, referatul despre legătura dintre comunicare şi dragoste, dintre tăcere şi dragoste. E una dintre cele mai bune lucrări pe care am citit-o până acum.
Apare Ioana Vulcănescu. Ioana Vulcănescu se duce direct la profesoară şi întrerupe discuţia.
IOANA VULCĂNESCU (*distrată*) : Doamna profesoară, pe dumneavoastră vă căutam. Putem să ne luăm şi noi azi o zi liberă? E abia prima zi şi nu avem nimic de făcut, nu-i aşa?
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*nervoasă, dar încercând să se stăpânească, vrea să plătească o poliţă*) : Nu, rămâneţi!
IOANA VULCĂNESCU (*nu bănuieşte nimic*): Haideţi, doamna profesoară! E primăvară… Ne plimbăm şi noi pe sub castani, ne adunăm cu toţii la o ceainărie… (*ca o soluţie extremă, dar nu foarte bună*): Vă invităm şi pe dumneavoastră, dacă doriţi… (*se uită disperată la Andrei Colbescu, speră să facă el ceva*).
ANDREI COLBESCU (*intervine râzând*) : Da, doamnă Rocăneanu… (*face cu ochiul către Ioana Vulcănescu*). Doar suntem studenţi! E cald, e bine! N-avem noi chef de ore… Ştiţi, că doar aţi fost cândva ca noi. Nu vă place să iubiţi cu înfocare?
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*tresare, dar apoi revine; mai înverşunată, categorică*): Nici nu mă gândesc! (*se îndreaptă spre uşă; către Ioana Vulcănescu*): Să nu care cumva să chiuliţi! (*apoi, pe un ton calm, mieros chiar, lui Andrei Colbescu*): Dar cum rămâne cu referatul, domnule Andrei Colbescu?
ANDREI COLBESCU: Păi, nu ştiu ce să vă spun… Vedeţi…
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Nu fiţi modest. Îl publicăm, nu-i aşa?
IOANA VULCĂNESCU: Referatul lui Andrei?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Da! E unul dintre cele mai bune! Spre deosebire de cel al domnişoarei Vulcănescu de la grupa V…
Ioana Vulcănescu mânioasă
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Îl publicăm, deci! (*iese*)
IOANA VULCĂNESCU: Ce nesuferită?!

ANDREI COLBESCU: Şi ce amorfă! Ca un pietroi din ăla pus în mijlocul apei, ca un aisberg de care se lovesc toate vapoarele temerare.
IOANA VULCĂNESCU: Nu putea să tacă din gură! Dar, hei, mă bucur pentru tine… (îl sărută). Te iubeşte? (*o spune ca să-l tachineze*).
ANDREI COLBESCU: ?!
IOANA VULCĂNESCU (*se apropie de Andrei Colbescu ; în şoaptă*): Şi? Ieşim azi pe undeva? La Cişmigiu, la teatru, la discotecă la Bavaria…
ANDREI COLBESCU: În Regie? Nu… E prea multă agitaţie. Aş vrea să mergem la un film împreună. Am rezervat deja bilete.
IOANA VULCĂNESCU (*bucuroasă*): O, da? Să nu-mi spui că la Stăpânul Inelelor?
ANDREI COLBESCU: Eşti o ghicitoare bună. (*se făleşte*) Am o iubită inteligentă! (*o sărută*).
În uşă apare Dan Monotolache.
DAN MONOTOLACHE (*timid*): Scuze.. Domnişoara Rocăneanu.. Are ore… aici?
IOANA VULCĂNESCU (*indiferentă*): Da, da! Are. (*dezamăgită că o să înceapă ora*): Vine imediat. În câteva minute.
ANDREI COLBESCU: Deci, ne vedem la 6 şi jumătate.
IOANA VULCĂNESCU: Îmhi! E ok! La 6 şi jumătate.
Andrei Colbescu dă să iasă
IOANA VULCĂNESCU: Auzi, anunţă-i şi tu pe ceilalţi să vină în clasă. Spune-le că facem cursul.
ANDREI COLBESCU: Le spun. (*Iese*)
IOANA VULCĂNESCU (se uită pe pereţi ,îl studiază mai bine pe intrus, după care devine chiar interesată de el): Iertaţi-mi indiscreţia! Dumneavoastră sunteţi cumva logodnicul domnişoarei Rocăneanu? V-am văzut împreună pe stradă de câteva ori.
DAN MONOTOLACHE: Da. Eu şi domnişoara Graţiela Rocăneanu avem o relaţie extrem de interesantă şi de deosebită.
IOANA VULCĂNESCU (*pentru ea*): Îmi dau seama… (*către Dan Monotolache*): Și aţi venit să o scoateţi cumva în oraş sau să o invitaţi undeva?
DAN MONOTOLACHE (*surprins de indiscreţie*): De ce mă-ntrebaţi?

IOANA VULCĂNESCU (*nervoasă*) : Pentru că noi nu vrem să facem ora, de-asta! Şi domnişoara Rocăneanu nu vrea să ne-nvoiască.
DAN MONOTOLACHE (*timid*): Domnişoara Rocăneanu e una din cele mai bune femei din lume. Probabil aţi supărat-o cu ceva… Mă-nţelegeţi… şi-apoi, să ştiţi că nu m-aţi nimerit. Eu am venit doar să-i dau un pachet.
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*intră*): A… (*teatrală*): Dan! Nu mă aşteptam să vii aşa repede! Mulţumesc mult! (*cu invidie către Ioana Vulcănescu*): Aici sunt nişte cărţi din care o să vă dau lucrare dacă nu veniţi mai repede la oră!
Vin şi ceilalţi studenţi. Gălăgie, zarvă.
STUDENT 1: Facem ora! E naşpa!
STUDENT 2: Da… Când ţi-e lumea mai dragă… Grasa şi umflata aia o să se umfle şi-o să se tot umfle…
STUDENT 3: Şi abia la vară o să se dezumfle, da' noi terminăm anul, so… nasol!
Ceilalţi studenţi râd. Se opresc din râs când o văd pe profă în sală.
Graţiela Rocăneanu le zâmbeşte dispreţuitor.
STUDENT 1 (*încurcat*): Bună ziua, doamn' profesoară!
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Bună ziua!
STUDENT 2 (*la fel de încurcat*): Bună ziua!
Graţiela Rocăneanu dă din cap a „bună ziua" şi le face semn să se aşeze mai repede.
Dan Monotolache e foarte indignat de purtarea studenţilor, vrea să spună ceva. Graţiela Rocăneanu îl conduce spre uşă.
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*cu vădită satisfacţie de a scăpa de el*): Când ne mai vedem?
DAN MONOTOLACHE: Păi, diseară?! La 7 e Stăpânul Inelelor la cinema şi mă gândeam, dacă vrei, să.. mergem?!
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*vrea să inventeze o scuză*): Da… dar ştii… că e o problemă. Am de corectat tezele ăstora, să le aduc mâine.
DAN MONOTOLACHE (*bine dispus*): Poate vrei să te ajut cumva?
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*cedează*): Nu, mersi. Mai bine vino să mergem la film. E mai distractiv.

DAN MONOTOLACHE (*fericit*): Deci, la 7, da?
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Cred că la 6 şi un sfert e mai bine. Că până ajungem noi la cinematograf…
DAN MONOTOLACHE (*pentru el*): Parcă pentru film o scot în oraş… (*către Graţiela Rocăneanu*): Aşa rămâne, la 6 şi un sfert.
Scena II
Graţiela Rocăneanu şi Studenţii
Studenţii aşteaptă gălăgioşi în bănci. Graţiela Rocăneanu se aşază la catedră, ia catalogul şi face prezenţa. E extrem de nervoasă după schimbul de replici pe care l-a auzit între studenţi.
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Catrinoiu!
STUDENTUL 1: Prezent.
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Ionescu!
Studentul 2: Prezent.
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Popescu!
Studentul 3: Prezent.
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Vulcănescu.
IOANA VULCĂNESCU: Prezentă.
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*răutăcioasă*) : Deci, ai reuşit să-i anunţi pe ceilalţi!
IOANA VULCĂNESCU (*o înfruntă*): Da, după cum se vede! Da' de ce mai întrebaţi?
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*fără nici o legătură cu discuţia anterioară; satisfăcută, simţindu-se răzbunată*): Să vă spun că dăm o testare?!
STUDENŢII: Doamn' p'fsoară… Ştim c-am făcut-o de oaie.. da' a fost o glumă…
STUDENTUL 1: Şi e prima zi…
STUDENTUL 2: Nu ne-am văzut de-o săptămână. Nu-i aşa că vă era dor de noi? Că nouă ne era dor de dumneavoastră…
Un zâmbet ironic apare pe colţul buzelor studenţilor.
Câteva bătăi în uşă. Intră decanul, domnul Golescu-Loverian.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*vesel, energic, spre Graţiela Rocăneanu de la catedră*): Ioana Vulcănescu!
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Da, domnule decan! (*arată spre Ioana Vulcănescu din prima bancă*).
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: V-o răpesc vreo 30 de minute.

GRAŢIELA ROCĂNEANU (*încearcă să-şi ascundă mirarea*): Desigur. (*Îi face semn Ioanei că poate să plece. Ioana Vulcănescu iese cu decanul*).
STUDENŢII (*bănuiesc ceva*): Oauuu…
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*indignată*): Linişte!
STUDENTUL 1: Trădare, trădare, da' s-o ştie şi el!
STUDENTUL 2: Adică ce, Andrei să pice de prost?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Scoateţi o foaie de hârtie… Gata? Scrieţi o compunere pe tema „Mister/Misiss Perfect într-o relaţie". Din acest moment jumătate de oră.
Sună clopoţelul. Studenţii lasă lucrările pe catedră, după care pleacă. Graţiela Rocăneanu rămâne singură. Stă pe gânduri.
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Să ies diseară cu Dan?
TINA MORSE (*intră neobservată*): Normal, dragă, normal! Cum adică să ratezi o ocazie ca asta!?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Tina?! Ai venit de mult?
TINA MORSE: Nu, nu! Am trecut pe aici să-mi iau diploma de licenţă. Şi m-am gândit să te văd.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*intră, cu ochii în nişte situaţii şi rapoarte. Când îşi ridică ochii o vede pe Tina Morse*): Domnişoara Morse! Ce surpriză! (*către Ioana Vulcănescu care a venit în spatele domnului Golescu-Loverian*): Un diamant care ne-a luminat facultatea cu cunoştinţele sale. Cu ce ocazie pe la noi?
TINA MORSE (*deloc încântată*) : În vizită pe la prieteni, domnule decan!
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*dă din cap a înţelegere*) : A, da! La domnişoara Rocăneanu.
TINA MORSE (*scurt*) : Întocmai!
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: V-o prezint pe domnişoara Vulcănescu. O studentă strălucită. Un alt briliant pe care facultatea nu vrea să-l piardă în negura timpului, fără să-l pună să ne strălucească puţin şi pe noi.
Graţiela Rocăneanu , Ioana Vulcănescu, Tina Morse sunt mirate, contrariate.
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Domnişoara Vulcănescu mi-a rămas datoare cu o lucrare pe care colegii de grupă tocmai au predat-o.
IOANA VULCĂNESCU: O dau acum, dacă sunteţi de acord.

DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Nu, domnişoară. Dumneavoastră aveţi de făcut traducerea asta din străinătate. (*Se uită admirativ şi ciudat la Ioana Vulcănescu*).
TINA MORSE: Domnişoara Vulcănescu are nevoie de linişte, nu-i aşa?
IOANA VULCĂNESCU (*încearcă să scape*): Şi de un dicţionar de la bibliotecă. Mă duc să-l iau.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Nu, nu, domnişoară! Dumneavoatră concentraţi-vă pe traducere. Vă aduc eu dicţionarul.
Domnul Golescu-Loverian iese. Tina Morse şi Graţiela Rocăneanu ies şi ele uimite.
Scena III
Ioana Vulcănescu îşi scoate foile, se uită la ele dar e nehotărâtă. Nu are chef să înceapă traducerea. Îşi aduce aminte că are de dat un telefon. Scoate celularul, se joacă puţin cu el, după care se hotărăşte să sune. E neliniştită.
IOANA VULCĂNESCU: Alo? Andrei?... Da, eşti acasă? Auzi, iubitule, ce zici dacă mai faci o vizită până la facultate… Da, ştiu că tocmai ai plecat de-aici, dar mi-e dor de tine… Nu poţi… Nici peste vreo zece minute, douăzeci aşa?... Nici! Ai de făcut teme?... A, da…Nu mi-ai spus de referat! Ţi-l publică, spune-mi când! Să iau şi eu numărul ăla al revistei…. Nu ştii nici tu?...A, da! Doar atunci aţi discutat… Bine, iubire… Te mai sun azi? Sau, mai bine sună-mă tu!... Sună-mă tu, da? Bine… Ne vedem la 6:30. Abia aştept. Pupici! Pa…
Domnul Golescu-Loverian aude convorbirea. Intră cu dicţionarul în mână.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*încearcă să fie calm*): Dumneavoastră aveţi un prieten, domnişoară?
IOANA VULCĂNESCU (*surprinsă de întrebare*): Da, domnule decan! E vreo problemă?
Domnul Golescu-Loverian stă pe gânduri, dezamăgit.
IOANA VULCĂNESCU: Întrebaţi de parcă n-aş avea voie.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*în disperare*): Ştii… domnişoară… Ioana… eu te iubesc!
IOANA VULCĂNESCU e de-a dreptul bulversată.

DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*continuă*): Ţin la tine ca la ochii din cap, mor după tine… Mi-eşti dragă. Mă gândesc zi şi noapte cum să fim împreună. Eşti lumina ochilor mei.
IOANA VULCĂNESCU (*protestează*) : Dar… aveţi soţie, aveţi copii! Ce-o să zică lumea?
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Lumea?...Aiurea! Lumea e o prostie! Doar nu ţi-e teamă de lume, domnişoară?
IOANA VULCĂNESCU: Ba da. Şi-apoi, eu am prieten. (*Răspicat*). Nu sunt disponibilă.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Uită-l! Cine-ţi poate oferi un viitor mai bun decât un om realizat, cum sunt eu?
IOANA VULCĂNESCU: Vorbele astea mă sperie.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN *(**cade în genunchi*): Porumbiţo, eşti frumoasă ca o ramură de măslin din Atena. Dacă vrei numai să dai o şansă relaţiei noastre, care va fi cea mai frumoasă din câte ai avut parte…
IOANA VULCĂNESCU (*se depărtează*): Nu ştiu, domnule decan. Dumneavoastră aveţi o vârstă… un statut… Nu vă permiteţi aventuri c-o studentă.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*se ridică, îşi dă seama c-a fost caraghios*): Vârsta? Mă crezi bătrân? Mă vezi un boşorog care umblă-n baston? Mi-a sărit cumva o doagă? Oare nu sunt cel mai frumos profesor pe care l-a avut vreodată facultatea? Şi crezi că ce simt acum e doar pentru o aventură? Eu sunt dispus să las copii şi familie şi dumneavoastră… Mă jigniţi, domnişoară!
IOANA VULCĂNESCU: O astfel de relaţie n-o să meargă niciodată!
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*nervos*): Adică mă refuzaţi, domnişoară! Dar , mai vedem noi, domnişoară! Mai vedem noi!
Domnul Golescu-Loverian iese trântind uşa. După el, pleacă din sală şi Ioana Vulcănescu neliniştită, îngândurată.

Scena IV

Intră Graţiela Rocăneanu şi Tina Morse.
TINA MORSE: Şi-aşa, dragă, vreţi să vă vedeţi diseară la film?
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Da, dar… nu ştiu cu ce-o să mă-mbrac. Dacă e prea frig! Sau dacă e prea cald?
TINA MORSE: Te porţi ca o adolescentă, drăguţă! Fii atentă. Dacă te place, trebuie să reziste la test.

GRAŢIELA ROCĂNEANU: Ce test?
TINA MORSE: Un test pe care o să i-l dai… Şi-o să-i pui şi notă, ca la şcoală!
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Ai, măi Tina, doar noi avem o relaţie serioasă!
TINA MORSE: Întocmai. Watch me! În seara asta poartă-te urât cu el!
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Cum să mă port urât?
TINA MORSE: Asculta-mă, dragă! Dacă te iubeşte, acceptă. Aşa le-am făcut şi eu bărbaţilor mei. La toţi, drăguţă, la toţi!
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Şi dacă nu mă iubeşte, atunci ce fac? Cum crezi că o să mă despart de el? Ce, ai impresia că eu schimb bărbaţii ca pe şosete, ca tine?
TINA MORSE: Scumpo, ori te părăseşte acum, ori o face mai târziu… e totuna. Deci, n-ai ce pierde.
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Lasă asta! Spune-mi mai bine cu ce să mă-mbrac!
TINA MORSE: Cu ceva urât şi ieftin!
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Nu!
TINA MORSE: Ba da, drăguţă! Pune-l să-ţi ia ceva interesant, că te-ai plictisit de toate vechiturile pe care le ai acasă. Să-ţi facă, aşa, un cadou mai mic… Să vezi dacă ţine.
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Da’ n-are bani, săracu’. E student! La Construcţii!
TINA MORSE: Sigur, sigur. Am văzut că fumează şi bea şi merge prin cazinouri. Şi zici că n-are bani. Fii serioasă scumpo!
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Tina, da’ îl iubesc. Nu pot, înţelegi?
TINA MORSE: Dacă-l iubeşti şi tu cum ţine copilaşu’ de el la tine… mă lipsesc!
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Adică ce vrei să zici, că nu ţine la mine?
TINA MORSE: Dacă ţine? Nu ştiu… Întreabă-l pe el, să vezi ce-ţi răspunde.
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Dar e un băiat bun şi învaţă bine, o să aibă un viitor mare, are card, are maşină… M-a dus la munte pe cheltuiala lui, a plătit masa la restaurant 2 milioane… Nu mi-a cerut un ban! Aşa că de asta ce mai zici?

TINA MORSE: Doar nu te-aştepţi să te invidiez, dragă! Ar trebui să vezi că se foloseşte de tine!
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Vorbeşti prostii! Mai bine zi-mi cu ce să mă-mbrac… Şi nu mă mai lua peste picior cu chestii de-astea!
Scena V
Intră domnul Golescu-Loverian
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Domnişoară Rocăneanu… Bine că te-am găsit! Să o pici la examen pe domnişoara Vulcănescu, a făcut cea mai proastă traducere pe care am văzut-o! Şi-a bătut joc de noi! Nu mă aşteptam la un asemenea comportament! E revoltător!
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*mirată, dar reţinându-şi zâmbetul*): Da, domnule decan. Oricum nu ştie nimic. Şi n-a ştiut niciodată.
DOMNUL GOLESCU-LOVERIAN: Vezi, cu-atât mai bine!
(*aparte*): N-o să spună nimeni că eu m-am amestecat în asta…
TINA MORSE (*în şoaptă către Graţiela Rocăneanu*): Ce-a păţit?
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*o zăreşte pe Tina Morse*): Domnişoara Morse, văd că n-aţi plecat încă…
TINA MORSE: Stăteam de vorbă cu prietena mea.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Da, aşa-i. v-am deranjat. Cum e la redacţie la Ultima oră?
TINA MORSE: Acum la-nceput e greu fiindcă acomodarea cere timp, domnule!
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Dar îţi place, Tina, nu-i aşa?
TINA MORSE: Oricum n-am ce face, dragă!
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Da… Ţin minte când am venit şi eu ca profesor prima dată… Toţi mă priveau cu suspiciune… Dar uite că i-am învins. Am fost ca un Mihai Viteazul pe câmpul de luptă. Le-am tăiat capetele. Şi am ajuns decan. Până când istoria se va repeta, adică prin destinul tragic o să-mi taie mie capul… Eh… Am îmbătrânit, nu-i aşa?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Nu, deloc!
TINA MORSE: Adică… nu se vede!
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Păi da! Doar tinerii ăştia îngâmfaţi nu sunt în stare să recunoască! (*iese satisfăcut*).
TINA MORSE: Ce l-o fi apucat?
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Cred că e îndrăgostit.
TINA MORSE: De „Briliant”, dragă?

GRAŢIELA ROCĂNEANU: Probabil. (*Îşi aminteşte*.) L-am cunoscut azi pe Andrei Colbescu al tău. Aveai dreptate… E tare da' …e Lefter Popescu.
TINA MORSE: Nu ţi-am spus eu! Altfel îl lăsai naibii pe Mototolache ăla de la Construcţii, scumpo! Ascultă-mă pe mine! Testează-l! Ţine, ţine; nu ţine, nu ţine!
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Dar îl iubesc pe Dan, Tina!
TINA MORSE: Sigur că da! Şi marmota… învelea ciocolata-n staniol, scumpo! Îl iubeşti cum te iubeşte şi el, de nevoie. Tu ai relaţii să treacă anul, el are bani. Simplu! Testează-l!
GRAŢIELA ROCĂNEANU: Azi eşti nesuferită!
TINA MORSE: Sunt o prietenă sinceră, dragă. (*Se uită la ceas*.) E târziu. Trebuie să plec. Distracţie plăcută la film şi sună-mă! Vreau să-mi povesteşti!
Actul II
O stradă de lângă parc. E noapte. Sunt aprinse becurile.
Scena I
ANDREI COLBESCU (*se uită îngrijorat la ceas*): Unde e? (se plimbă nervos).
Soseşte Ioana Vulcănescu
IOANA VULCĂNESCU: Am întârziat, ştii… Cu orele astea, abia-abia scapi de la şcoală.
ANDREI COLBESCU: Iubi, ce zici? Am aflat de referat când o să-l publice…
IOANA VULCĂNESCU (*tristă*): Da?! Când? (*întreabă mai mult pentru că aşa-i normal*).
ANDREI COLBESCU: În primul număr de pe anul ăsta. O să apară şi-un articol de-al d-lui Golescu-Loverian… Îţi dai seama, articolul meu cu-al decanului?
Ioana Vulcănescu începe să plângă.
ANDREI COLBESCU (*îngrijorat*): Iubi, ce s-a-ntâmplat ? Ai păţit ceva?
IOANA VULCĂNESCU: Ştii… d-l Golescu-Loverian mi-a cerut să ne-ntâlnim.
ANDREI COLBESCU (*surprins, dar nu indignat*) : ?!
IOANA VULCĂNESCU: Mi-a spus că mă iubeşte şi că e în stare să renunţe la familie.

ANDREI COLBESCU (*stă câteva secunde pe gânduri*): Când e ordin, cu plăcere!
IOANA VULCĂNESCU: ?!
ANDREI COLBESCU: Când regele sau decanul poruncesc te supui. E ca în armată. Ordinele se execută, nu se discută.
IOANA VULCĂNESCU: Adică e mai bine să am o aventură, nu? Adică tot timpul ăsta n-ai ţinut nici o secundă la mine! Adică am fost cea mai mare proastă că ne-am logodit… Asta ai vrut să spui, nu-i aşa? (*Plânge cu sughiţuri.)*
ANDREI COLBESCU (*înduioşat*): Iubi, stai aşa… Calmează-te! Hai s-o luăm altfel!
Ioana Vulcănescu îi aruncă o privire dispreţuitoare.
ANDREI COLBESCU (*calm*): Dacă îl refuzi, ce-o să se-ntâmple?... O să te pice, nu? Si o să pierzi bursa, corect? Si o să mă pice şi pe mine că sunt prietenul tău… Si ce rezolvi cu asta?
IOANA VULCĂNESCU: Măcar tu trebuia să fii de partea mea!
ANDREI COLBESCU: Dar sunt… Stai o clipă, că sunt chiar de partea ta. Nu tu ai nevoie de bani ca să mergem în vacanţă? Nu tu trebuie să iei neapărat bursă ca să obţii finanţele? Ne despărţim pentru câteva luni şi ai numai avantaje. Iar eu te aştept… Simplu, nu? Si pragmatic.
IOANA VULCĂNESCU: Pe undeva ai dreptate… Dar, tot nu pot să fiu atât de falsă?!
ANDREI COLBESCU: Falsă?... De ce? El te vrea, tu nu-l vrei, îi vrei numai avantajele lui. Fiecare are de câştigat. Şi, în plus, eu te aştept, să ştii… Îţi repet, te aştept!
IOANA VULCĂNESCU: Hai să mergem la film, vrei? Hai să schimbăm subiectul pentru seara asta… Măcar în seara asta. După aia ne mai gândim împreună, da?
Andrei Colbescu o sărută pe frunte, apoi se iau amândoi de mână şi ies din scenă. Ţinuta ei e demnă, el pare s-o protejeze, dar în acelaşi timp o ţine ca şi cum nu doreşte decât să o susţină până la momentul oportun, după care ar urma s-o părăsească.
Scena II
Tina Morse e nervoasă, intră în scenă.
TINA MORSE: Du-te dracului, Graţielo! Adică tu îi spui decanului toate prostiile şi mă faci să roşesc pentru că tu n-ai fost în stare să fii şefă de promoţie? Dacă ţi-ai dorit, cine nu te-a lăsat să-

nveţi singură, dragă? Adică, după ce toceai tone de pix să-ţi socoteşti mediile, ai avut o relaţie cu decanul! Aha… Adică de-aia m-a părăsit decanul pe mine, nu? E bine! Mai vedem noi! (*Scoate telefonul şi formează numărul Ioanei Vulcanescu. Sună ocupat. Mai încearcă o dată. În sfârşit, prinde legătura*.)
TINA MORSE: Alo? Domnişoara Vulcănescu, nu-i aşa? Ştiu…Sunt o prietenă… Nu, nu pot să vă spun cum mă cheamă… Domnişoara Graţiela Rocăneanu îl iubeşte pe logodnicul dumneavoastră… Ce îl iubeşte, e moartă după el, domnişoară! Dacă vă spun?... E moartă… Dar e cam geloasă!... Pe dumneavoastră, desigur. Ştie, normal că ştie că sunteţi logodnica lui… O s-aveţi probleme la facultate… Nu mint, zău aşa că nu mint!… Plângeţi, domnişoară?... A, probabil că aţi aflat că şi domnul Golescu-Loverian vrea să vă pice la examen!... Bănuiaţi? Da… Să nu vă mai sun… Bine, domnişoară! Altă dată nu vă mai anunţ nimic… Dacă sunteţi aşa de inteligentă şi bănuiţi totul… (*închide nervoasă*)
TINA MORSE: Ce ţi-e şi cu tineretul ăsta… Vrei să le faci bine şi ei nu ascultă. (*Se uită pe stradă, i se pare că-i vede pe Graţiela Rocăneanu şi Dan Monotolache, se retrage să spioneze*); Relaţie plicticoasă… S-au întâlnit bolovanca şi monotolul… Pe bune dacă mint!
Scena III
DAN MONOTOLACHE: A.. ai primit scrisoarea?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : A.. a fost romantic, Dan… „La 3 sunt în supermarket. Vin să te iau la 5. Dk tb ceva, . (*în locul imaginilor, actorul va face semnele „ sună-mă”şi „te sărut”).*
DAN MONOTOLACHE: Tu… te simţi bine, sănătoasă, draga mea?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Bine, mulţumesc, dragul meu!
DAN MONOTOLACHE: Părinţii tăi sunt bine, sănătoşi, draga mea?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Bine, mulţumesc dragul meu.
DAN MONOTOLACHE: Frăţiorii, surioarele tale sunt bine şi ei, draga mea?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Bine şi ei, dragul meu.
DAN MONOTOLACHE: Bunicii tăi sunt şi ei bine, sănătoşi?
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Bine cu toţii, dragul meu!
DAN MONOTOLACHE: Si acum să-ţi mai zic ceva, draga mea?

GRAŢIELA ROCĂNEANU : Bine, mulţumesc, dragul meu.
Dan Monotolache o sărută pe Graţiela Rocăneanu .
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*îl respinge nervoasă; urlă*): Pe stradă, Dane, pe stradă?!
DAN MONOTOLACHE (încurcat): Păi…
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Hai odată, că pierdem filmul. În loc să o faci şi tu, aşa, romantic, ca până acum… adică în sala de cinema, tu?! Move!
Dan Monotolache se uită la ea speriat. E prima oară când o aude ţipând. O ia de braţ si sunt pe punctul de-a părăsi scena.
Scena IV
Înainte ca cei doi să iasă, apare Tina Morse.
TINA MORSE (*batjocoritor*): Pe unde umblaţi porumbeilor? Noaptea, nu…
GRAŢIELA ROCĂNEANU : Mergem la film, Tina!
TINA MORSE: A, da… Să faceţi năzdravanii pe-acolo… Las' ca ştiu eu, dragă!
Dan Monotolache zâmbeşte timid.
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*fără chef*): Să ştii că ne grăbim. Oricum cred că suntem în întârziere…
TINA MORSE : Să mă suni după ce te-ntorci, scumpo! Să tragem o bârfă, aşa ca-ntre prietene! (*face cu ochiul*.)
Dan Monotolache se uiăt ruşinos. Zâmbeşte cu timiditate.
TINA MORSE: Şi ăsta e prietenul tău, nu? (*Întinde mâna către el*.) Tina Morse, că Graţiela n-a făcut prezentările.
DAN MONOTOLACHE (*îi strânge călduros mâna*): Dan Monotolache, student.
TINA MORSE: Da' de ce eşti aşa timid, puişor? Te mâncam cumva? (*Râde.)*
DAN MONOTOLACHE: Aşa sunt eu (*roşeşte*) … o fire mai retrasă. Sunt un introvertit.
TINA MORSE: Da, cunosc, cunosc. Cu voi e greu să vă adaptaţi, dragă, da' după-aia… (*face ochi dulci*)
GRAŢIELA ROCĂNEANU (*geloasă, îl ia de braţ pe Dan Monotolache*): Hai să mergem, Dan!
DAN MONOTOLACHE: Da, Graţiela… (*aparte, dezamăgit*:) Să nu ratăm filmul…
TINA MORSE: Pa, turturelelor!... Vizionare plăcută!

Dan Monotolache şi Graţiela Rocăneanu ies, ţinându-se de braţ.
TINA MORSE: E simpatic tipu', Motolache… Dar e gata dintr-o lovitură. Trebuie doar să-l iei puţin mai tare şi-atât. Cedează repede. (*vede un taxi, face semn, se urca în el şi pleacă*.)
Pentru câteva momente scena rămâne goală. Se întunecă foarte tare.
Scena V
IOANA VULCĂNESCU (*cântă*): Barca pe valuri pluteşte uşor, / Dar cine îngână un cântec de dor? Pa, ra, ra, ri, ra, ra, ra, ra, ra, ram.. Pa, ra, ra, ra, ri, ra, ra, ra, ra, ra, ram… (*e îmbujorată la faţă*)
Andrei Colbescu o ia încet, vrea s-o conducă acasă.
IOANA VULCĂNESCU (*sughiţă, e puţin ameţită*): E cea mai tare noapte pe care-am petrecut-o până acum. (*Vrea să-l sărute pe Andrei Colbescu*.) Ultima noapte cu tine. (*Începe să plângă*.) Ultima… De mâine ne despărţim…
ANDREI COLBESCU: Nu dramatiza! Priveşte jumătatea plină a paharului. Relaţii cu profii, burse, cunoştinţe noi… O groază de oportunităţi de care poţi să profiţi.
IOANA VULCĂNESCU: Dar eu nu pot s-o privesc decât pe cea goală. Sunt o pesimistă, Andrei.
ANDREI COLBESCU: Îţi promit că-ti trece. Începutul e întotdeauna cel mai greu, acomodarea.
IOANA VULCĂNESCU: Deci tu tot voiai să scapi de mine!
ANDREI COLBESCU: Iubi, cred că ai ceva probleme! La ora asta visezi… Hai acasă!
IOANA VULCĂNESCU: Nu, nu! Pe cine ai? (Plânge iar.) Pe cine?
ANDREI COLBESCU (*o aşează pe bancă*): Gata, gata! Dac-aveam pe altcineva te părăseam de mult, iubi! Uite… Au apărut stelele. Ce stele frumoase avem pe cer, iubi! Priveşte-le!
IOANA VULCĂNESCU (*se uită-n tavan*): Arată-mi carul mare!
ANDREI COLBESCU (*îi indică o direcţie cu degetul*): E frumos! Dar să priveşti luceafărul de dimineaţă!... E steaua noastră, iubi! E steaua îndrăgostiţilor. Planeta Venus, ştii? Planeta asta care se reflectă şi dă cea mai frumoasă stea de pe cer.
IOANA VULCĂNESCU: Hai să stăm s-o vedem, Andrei! Să fie semnul nostru. Al despărţirii şi-al uniunii viitoare…
ANDREI COLBESCU: La steaua care-a răsărit…

AC, **IOANA VULCĂNESCU:** E-o cale-atât de lungă/ Că mii de ani i-au trebuit/ Luminii să ne-ajungă.// Poate de mult s-a stins în drum/ Prin depărtări albastre/ Dar raza ei abia acum/ Luci vederii noastre// Icoana stelei ce-a murit/ Încet pe cer se suie/ Era, pe când nu s-a zărit/ Azi o vedem şi nu e.// Tot astăzi când al nostru dor/Pieri în noapte-adâncă/ Lumina stinsului amor/ Ne urmăreşte încă.
ANDREI COLBESCU (*melancolic*): E… Eminescu!
IOANA VULCĂNESCU: Cel mai mare poet! Ştia el că nu exista dragoste împlinită pe pământ. Totul e o iluzie! M-auzi, Andrei, e o iluzie!
ANDREI COLBESCU: Ioana, ce atâta lipsă de curaj!... Te ştiam mai bărbată! Te-ai moleşit de tot, ce naiba! Parc-ar fi venit sfârşitul lumii.
IOANA VULCĂNESCU: A venit! (*Iar plânge.)*
Andrei Colbescu scoate o batistă să-i şteargă lacrimile. Ioana Vulcănescu o respinge.
ANDREI COLBESCU: Uită-te la luna asta minunată! Ea n-a plâns niciodată că nu îşi are soarele ei… I-a plăcut să fie singură. Şi e o crăiasă. E mai frumoasă decât 1000 de sori. Şi are miliarde de slujitoare, de stele şi ele singure. Sunt ca amazoanele cu regina lor. Apar din senin şi dispar la fel de brusc.
IOANA VULCĂNESCU: Dar eu nu vreau să fiu Luna! Eu vreau doar să fim împreună…(*Oftează*.)
ANDREI COLBESCU: Şi dacă unul din noi pleca la capătul pământului, ce te făceai? Sau dacă eu muream? Adică vrei să mă faci vinovat pentru suferinţa ta! Şi pentru alegerea ta, la urma urmei. Nu te obligă nimeni la nimic!
IOANA VULCĂNESCU (*îşi duce degetul la buze*): Taci! Să meditǎm…
Urmează o lungă pauză. Tăcere. Ea e încremenită cu capul pe pieptul lui. Începe să se lumineze de ziuă. Deasupra lor apare Luceafărul.
ANDREI COLBESCU: Priveşte!... A venit să ne protejeze.
IOANA VULCĂNESCU (*dezamăgită că s-a luminat*): Da… O să ne păzească legământul… (*brusc se trezeşte*): Jură! Jură că o să m-aştepţi până termin relaţia cu decanul.

ANDREI COLBESCU: Jur! Că e şi luceafărul de faţă.
(*Strigă:)* Luceafărule!!! Să nu ne laşi.
IOANA VULCĂNESCU: Şi eu jur să nu iubesc pe altcineva decât pe tine! Aşa… Acum să ne sărutam.
Andrei Colbescu şi Ioana Vulcănescu se sărută.
ANDREI COLBESCU: Eşti mulţumită? Ăsta e legământul nostru?
IOANA VULCĂNESCU: Ăsta e! Să ne iubim unul pe altul toată viaţa. Să nu uiţi asta, Andrei! (Începe iar să cânte:) Barca pe valuri pluteşte uşor/ Dar cine îngână un cântec de dor? / O nu, nu e Dunărea, nici valul nu-i/ E doar lopătarul şi cântecul lui. (*strofa se repetă dar fără cuvinte*.)
Andrei Colbescu şi Ioana Vulcănescu încep să valseze pe melodie o perioadă de timp. După care se aşează melancolici pe bancă, ţinându-se de mână. S-a luminat de-a binelea. În jurul lor au început să apară oameni şi măturători de stradă. Melodia încă se mai aude foarte încet. Cortina cade.

Actul III

Scena I

În biroul domnului Golescu-Loverian. O masă pe care se află un telefon, un scaun.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Cu alte cuvinte, v-aţi răzgândit, domnişoară! Sunteţi disponibilă!
IOANA VULCĂNESCU: Da.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Şi dacă v-aş spune acum că eu nu sunt disponibil? Dacă v-aş spune că mi-am găsit între timp pe altcineva?
IOANA VULCĂNESCU: Atunci discuţia ar fi încheiată, domnule decan. Situaţia ar fi cât se poate de bine rezolvată.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Dar nu am, domnişoară! Şi pentru că nu am şi ştiu că ai venit aici nu din dragostea ce mi-o porţi, voi accepta propunerea. Vei fi aventura mea de-o vară.
Ioana Vulcănescu tace
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Însă atât! Reţine… Aventură şi nimic mai mult!
Ioana Vulcănescu speră ca decanul să spună ceva; nu ştie ce să mai rostească.

DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*în aceeaşi situaţie*): Si să nu te aştepţi că, dacă ai o aventură cu decanul, vei primi note mai mari! Nu voi permite în nici un fel traficul de influenţă.
IOANA VULCĂNESCU: Dar ce vă face să spuneţi asta, domnule decan?
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Faptul că prima dată m-aţi refuzat… nu sugerează nimic? Eşti o persoană ciudată, domnişoara Vulcănescu. Întâi mă faci să stau în genunchi pentru iubirea ta, apoi, brusc, vii şi-mi spui că te-ai mai gândit, că ai vrea să ai o relaţie cu mine, dar atunci ai fost luată prin surprindere.
IOANA VULCĂNESCU: Şi altcineva în locul meu n-ar fi rămas mut de uimire?
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Probabil, dar orice om respectabil nu ar fi dat o secundă înapoi. Eu am principii, domnişoară, am principiile mele atât de bine fundamentate, încât nu aş da nici o clipa înapoi de la o aventură. Dar nu! Dumneata eziţi, refuzi, aştepţi să fii ameninţată că vei pica examenele…
IOANA VULCĂNESCU: Să înţeleg că m-aţi pica dacă nu aş accepta, domnule Golescu-Loverian!
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Dar nu e de la sine înţeles? Ce om întreg la cap n-ar face-o? Ce om ar ierta-o pe cea care l-a determinat să se umilească? În genunchi, in genunchi am căzut pentru iubirea ta şi nu ţi-a păsat o secundă. M-ai privit cu dispreţ, de parcă eu eram vinovat că eşti frumoasă de mi-ai luat minţile!
IOANA VULCĂNESCU: Orice om greşeşte, domnule decan! Si mie îmi place de cel mai frumos profesor din facultatea asta, care s-a luptat la sânge să obţină fonduri şi fără dumneavoastră, nici un student nu ar fi fost aici. V-am refuzat, da! Credeam că vă iubesc ca pe un tată, dar iată că e mai mult decât atât.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Vorbe, domnişoară. Cuvintele astea să le spui unui prost. Totuşi nu uita că sunt un om capabil. Am un doctorat, iar asta ar trebui sa-ti spună mult!
IOANA VULCĂNESCU: Nu contestă nimeni că nu sunteţi capabil. Dar dragostea mea pentru dumneavoastră a înflorit ca ramura de cireş pe timpul iernii, s-a aprins ca focul cel viu în vreme de furtună, iar inima mea şi întreaga-mi fiinţă plâng cu lacrimi de crocodil.

DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Diseară cred că eşti „disponibilă”, nu-i aşa? Ne vedem la 7 în faţa facultăţii. Ieşi pe uşa din spate. Încă nu vreau să se afle de relaţia noastră. Îţi dai seama că e reputaţia mea în joc.
IOANA VULCĂNESCU: Am curs la 7.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Ce-mi pasă? Caută de te-nvoieşte! Zi-le că te doare măseaua, că ţi-e rău, doar te pricepi mai bine ca mine la a minţi decât aş face-o eu vreodată.
IOANA VULCĂNESCU (*plânge*): Am să-ncerc. Nu ştiu dacă voi reuşi, domnule decan.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Nu reuşeşti diseară, relaţia noastră nu va exista niciodată! (*Sună telefonul de pe birou.)* Cu bine, domnişoară! Să ne vedem la 7.
IOANA VULCĂNESCU iese.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*răspunde la telefon*): Alo? Da… Eu sunt… Domnul Rector… Să poftească… Vai de mine! Se poate? Sunt în birou… Desigur, desigur.. Cu fata dumneavoastră… Am înţeles! (*Râde. Închide telefonul*)
Scena II
RECTORUL: Bună ziua, decane! (*Întinde mâna ca între bărbaţi. Domnul Golescu-Loverian îi apucă mâna şi se salută. Rectorul e bine-dispus*.)
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Bună ziua, domnule rector! Ce onoare… Ce plăcere! Cu ce ocazie pe la noi?
RECTORUL: E… uite! Eram in trecere si m-am gândit să-ţi fac si eu o vizită… Aşa… s-o cunoşti si tu pe copiliţa mea cea drăgălaşă. *Domnul Golescu-Loverian ii sărută mâna domnişoarei Adina Streche.*
ADINA STRECHE: Bună ziua!
RECTORUL: Nu-i aşa că e cea mai frumoasă de pe pământ? (*râde*)
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Da, desigur, sunteţi minunată, domnişoară!
RECTORUL (*către Adina Streche*): Îngeraşul meu, poţi să-mi aduci şi mie flaconul de medicamente din maşină? Mi-e teamă să nu fac o criză de diabet… Ştii tu!
Adina Streche iese, nu înainte să afişeze un zâmbet acru. Domnul Golescu-Loverian şi Rectorul sunt singuri.

RECTORUL: Dragă, uite ce-i! Am şi eu nevoie de un prieten pentru asta mică. Eu o ţin de câteva luni şi… ştii tu, lumea a cam început să intre la bănuieli. Mă gândeam dacă poţi să ai tu grijă de ea o perioadă… După aia, vedem noi… mă-nţelegi? Îmi faci un mare, mare serviciu…
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*rămâne perplex*): Dar…
RECTORUL: Ştiam eu că pot conta pe tine. Deci… mă-nţelegi da? Câteva luni, până o calmez şi pe nevasta-mea. I-am explicat o dată ca Adinuţa a venit pentru un proiect, a doua oară pentru o temă, apoi pentru nişte fonduri… Devine prea evident! Cu Adinuţa să ai mai multa grijă. E cam simandicoasă, mititica, da' dacă ştii s-o stăpâneşti… Mă-nţelegi, nu?
Intră Adina Streche.
ADINA STRECHE: Uite-ţi medicamentele tale idioate! (*ţipă*) Auzi tu, pentru ce m-a trimis el până la maşină… Pentru un flacon! Pentru un amărât de flacon să mă deplasez eu, să cobor eu 5 trepte până la garaj! (*Se calmează brusc*.) Încă n-ai făcut criza? (*începe să râdă; un râs prostesc*.)
RECTORUL (*o justifică*): ÎI place medicina, mititica! Şi vrea să studieze totul pe viu… Aseară a vrut să intru cu maşina în rabla aia de la politie, să vadă şi ea ce urmări pot să am de la accident. Deci… ne vedem luni, da. Promit că n-o să uit!
Rectorul o ia de braţ pe Adina Streche şi ies împreună.
Domnul Golescu-Loverian rămâne încremenit in urma lor. După ce pleacă cei doi, îşi face cruce, scuipa în sân şi se pregăteşte să părăsească scena.
Caută cheile dar nu le găseşte.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*nervos*): Unde naiba le-am pus? (*Iese trântind uşa*.)
Scena rămâne pentru puţin timp goală.
Scena III
Intră Tina Morse
TINA MORSE: Domnule decan, bună ziua! (*Intră grăbita ca şi cum n-ar vrea să stea mult şi de aceea nu observă că biroul e gol. După ce îşi dă seama, începe să scotocească în dreapta şi-n ştanga cu privirea*): Domnule decan?... Domnule Decan?!... Nu-i nimeni! Da' unde dracului or fi dispărând toţi? Când ţi-e lumea mai dragă, pleacă!

Studiază cu atenţie câteva obiecte şi hârtii de pe birou, după care se aşează pe scaunul decanului. Începe să se foiască pe el, încântată, imaginându-se în postul de decan al facultăţii.
TINA MORSE: Ce viaţă au câte unii, dragă? Ore ioc, sau oricum foarte puţine, bani destui, muncă aproape inexistentă, studente care să-ţi aducă o cafeluţă caldă…
Uşa se deschide şi apare Dan Monotolache.
DAN MONOTOLACHE (*face o figură ciudată, nu se aştepta să o vadă pe Tina Morse în birou*): Dumneavoastră decan?
TINA MORSE (*vrea să joace scena*): Da, eu! Nu înţeleg ce vă mira atât de mult, domnule Monotolache!
TINA MORSE: Păi… decan… un bărbat…
TINA MORSE: Şi eu sunt prodecan! Decanul a plecat în concediu pentru câteva zile şi m-a lăsat pe mine în locul lui. Simplu, deşi văd că nu vă vine să credeţi! Dar să trecem peste asta. În fine, pentru ce-aţi venit?
DAN MONOTOLACHE (*intimidat, abia îşi găseşte cuvintele*): Domnişoara… Rocăneanu… O caut pe domnişoara Rocăneanu.
TINA MORSE: Şi dacă nu-i aici?
DAN MONOTOLACHE: Mi-a spus c-o să fie… Că la ora asta termină programul!
TINA MORSE (*se uită la ceas*): Mda!.. Probabil, dar tocmai a plecat. Aţi pierdut-o, domnule Monotolache! Şi, să vă vând un pont! Nu o mai aşteptaţi astăzi! Cred că a şi uitat de dumneavoastră. Are o întâlnire mult mai importantă… Cu decanul?!
DAN MONOTOLACHE: Nu se poate… Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că decanul… e in concediu!
TINA MORSE: Nu are a face! Credeţi că nu putea să vina pe la facultate să o ia?
DAN MONOTOLACHE: Măcar… Nu are importanţă! Îi transmiteţi dumneavoastră că am căutat-o? (*vrea să plece*)
TINA MORSE: Plecaţi, domnule Monotolache? Aşa de repede? Dar mai staţi măcar un minut!... Vă fac o cafea… Beţi cafea? Vă servesc cu o ţigară! Fumaţi?
DAN MONOTOLACHE (luat prea repede, se fâstâceşte): Nu… mulţumesc. Fumez doar in compania prietenilor, iar cafea nu beau niciodată.

TINA MORSE: Iar eu nu vă sunt prietenă? Vai! După tot ce v-am spus, ca să vă feriţi, să ştiţi în cine să aveţi încredere? (*falsă*) Sunteţi un om dur, domnule Monotolache!
DAN MONOTOLACHE (*încântat, o ia ca pe un compliment*): E… mult afirmat dur… poate doar mai exigent cu ceilalţi.
TINA MORSE: Şi o iubiţi? O iubiţi pe domnişoara Rocaneanu chiar dacă ea nu va iubeşte?
DAN MONOTOLACHE (*tresare*): Cine-a zis că nu mă iubeşte?
TINA MORSE: Haideţi, domnule Monotolache, prietenele cărora li se fac confidenţe ştiu mai bine…
DAN MONOTOLACHE (*trist, timid, dezamăgit*): V-a mărturisit ea că nu mă iubeşte?
TINA MORSE: Numai eu vă ţin partea! Doar eu îi mai amintesc din când in când că uite., dragă, are card, are maşină, ţi-a plătit masa la restaurant, măcar de asta să ai grijă de el… Tu nu te gândeşti la bietul om cât suferă? Dar nu, domnişoara Rocăneanu e o insensibilă! Voia să vă dea un test să vadă dac-o iubiţi. Eu am convins-o să renunţe! Zic: nu se poate, scumpo, aveţi o relaţie serioasă. Cu toate testele tale mi-am pierdut toţi bărbaţii dragi mie (*plânge teatral*) de i-am schimbat ca pe şosete..
DAN MONOTOLACHE: Îmi… pare rău pentru relaţiile dumneavoastră.
TINA MORSE: Vă pare rău? Vă e milă de mine, o biată nenorocită? Adică vreţi să fim împreună? O, domnule Monotolache, sunteţi un înger, sunteţi cel mai mare om pe care l-a cunoscut omenirea: mai inimos decât Robespierre în persoană, mai înţelegător decât însuşi Napoleon în relaţia lui cu Josephina… Sunteţi cel mai iubit dintre pământeni.
DAN MONOTOLACHE: Eu…
TINA MORSE (*îi astupă gura*): Nu trebuie să spuneţi nimic! Am înţeles mesajul…Vă mulţumesc, vă mulţumesc de o mie de ori! (*îl sărută*)
DAN MONOTOLACHE (*o respinge, o imită pe Graţiela Rocăneanu, energic*): În birou, domnişoară, în birou? Nu găseaţi un loc mai romantic?
Tina Morse se retrage înspăimântată. Nu se aştepta la o astfel de ieşire.

DAN MONOTOLACHE (*încearcă să se explice*): Aşa mi-a spus mie, domnişoara Rocăneanu că nu trebuia să o sărut pe stradă… A fost… a fost romantic!
TINA MORSE (*încurcată*): Da! Deci o iubiţi, domnule! Nimic nu o să v-o scoată din minte! Vă place la ea grăsimea aceea care-atârnă sau buzele care muşcă sau relaţiile cu care vă ajută să treceţi anul…
DAN MONOTOLACHE (*nervos, sufocat de mânie*): Nu vă permit… O ofensă… grozavă! Să ştiţi! O să-i comunic… Şi… tocmai m-am răzgândit: rămân cu domnişoara Rocăneanu! (*Se ridică şi pleacă*.)
TINA MORSE (*rămâne pe gânduri*): Eh… Nu mi-a ieşit! Am scăpat porumbelul! N-am întins bine laţul! (*iese*)
Scena IV
Grațiela Rocăneanu şi Andrei Colbescu intră împreună în biroul decanului. Grațiela Rocăneanu are un teanc de foi, de dosare în mână, referate de la studenţi.
GRAȚIELA ROCĂNEANU: Deci, te-ai hotărât să publici referatul, nu? Să vadă şi domnul decan ce student strălucit eşti!
ANDREI COLBESCU (*zâmbeşte politicos*): Da, da!
GRATIELA ROCANEANU: Eşti modest, domnule Colbescu! Alţii, dacă s-ar afla în această situaţie, nu ar şti cum să se laude mai tare!
ANDREI COLBESCU: Sunt un om normal! Un student ca toţi ceilalţi. Nu am nici o calitate în plus, dar nici un defect în minus.
Grațiela Rocăneanu lasă foile pe birou, se apropie de uşă, închide uşa pe interior.
GRAȚIELA ROCĂNEANU: Aşa… Acum nu ne mai deranjează nimeni! (*Are părul prins în coadă, şi-l desprinde. Andrei Colbescu o priveşte ciudat, o măsoară din cap până-n picioare.*)
GRAȚIELA ROCĂNEANU (*direct*): Te iubesc! Vreau să fim împreună!
ANDREI COLBESCU: Şi logodnicul dumneavoastră?
GRAȚIELA ROCĂNEANU: Îl părăsesc în clipa asta, dacă vrei! Depinde de tine… (*Se îndreaptă spre Andrei Colbescu, îşi descheie câţiva nasturi de la bluză, apoi îl sărută*.)
ANDREI COLBESCU (*se fereşte, totuşi cu patimă*): Şi eu vă iubesc!… Dar…

GRAȚIELA ROCĂNEANU: Nu pot să cred! Există un „dar” când lucrurile sunt atât de simple!
ANDREI COLBESCU: I-am promis logodnicei mele că vom fi împreună… Am făcut un legământ.
GRAȚIELA ROCĂNEANU: Legăminte! Aiurea! Doar nu crezi în poveşti cu zâne şi cu căpcăuni! Nu vine nimeni să te tragă de mânecă pentru ce nu l-ai respectat! Doar actuala logodnică, cea care va deveni ex-.
ANDREI COLBESCU (*o sărută, apoi se retrage brusc*): Nu, nu se poate…
GRATIELA ROCANEANU: Acum ce mai e?
ANDREI COLBESCU (*se simte vinovat*): Luceafărul!... Am jurat pe luceafărul de dimineaţă, planeta Venus, planeta îndrăgostiţilor! Cum pot să nu respect toate astea?
GRAȚIELA ROCĂNEANU: La fel cum nu ţi-ai respectat nici acum promisiunea! Corect, nu?
ANDREI COLBESCU: Dar nu e bine!
GRAȚIELA ROCĂNEANU: Cine eşti tu, să stabileşti binele şi răul? Sunt relative… Astea sunt cunoştinţele elementare de filozofie!
ANDREI COLBESCU: Totuşi avem o conştiinţă…
GRAȚIELA ROCĂNENEANU: Care ţine de Dumnezeu! Iar tu nu te fereşti de El, ci de planeta Venus! Care, paradoxal, nu poate să-ţi facă nimic…Aşa că, give up!
ANDREI COLBESCU (*devine din ce în ce mai pătruns*): Nu!
GRAȚIELA ROCĂNEANU: Eşti un prost!
ANDREI COLBESCU: Ştiu!... (*O mai sărută o dată. Vrea să plece, dar uşa e încuiată*.)
GRAȚIELA ROCĂNEANU (*îl împinge în uşă, el se fereşte*): Voiam să ne fie de despărţire! (*Oftează. Ia cheile şi deschide uşa*.)
Andrei Colbescu pleacă.
Grațiela Rocăneanu se mai aranjează puţin, după care iese şi ea.
Scena V
Intră decanul.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: O să vină şi domnişoara Vulcănescu şi-o să-i explic… Cu două nu merge sub nici o formă! Nu cu două! (*înspăimântat*): Mi-ajunge strechea!...

IOANA VULCĂNESCU (*bate la uşă*): M-aţi chemat?
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Da, intră, domnişoară şi închide, te rog frumos, uşa!
Ioana Vulcănescu se conformează.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Nu ne mai vedem diseară şi nici altădată. Nu ne mai vedem niciodată.
Ioana Vulcănescu nu înţelege schimbarea de comportament.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Am găsit pe altcineva, domnişoară! O femeie extrem de inteligentă, de blândă şi care e dispusă să facă orice sacrificiu pentru mine! S-a terminat.
IOANA VULCĂNESCU: Înţeleg!... (*vrea sa-i dea o lovitură*)
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Nu încerca să înţelegi ce-a fost, fii doar fericită că n-o să te pic examenul că m-ai refuzat… Este singura concesie pe care o fac! Şi e pentru prima şi ultima oară.
IOANA VULCĂNESCU (*joacă la cacealma*): Aşa deci… Ne despărţim! Atunci nu mai pot să mă duc să-i arăt rectorului dovada că aţi vrut să vă folosiţi de mine..
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN: Rectorului să-i spuneţi despre noi?
IOANA VULCĂNESCU: Da, rectorului! Am fost chiar ieri în audienţă. Mi-a promis că o să vă trimită pe cineva în control!
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*bâiguie*): În control, în control… (*tresare*) M-ai nenorocit, domnişoară! (*scos din minţi*) Ieşi afară! (*strigă ca un nebun)* Ieşi afară!!!
Ioana Vulcănescu se consideră răzbunată şi pleacă.
DOMNUL GOLESCU LOVERIAN (*pune mâna pe telefon; formează la rectorat*): Alo? Domnule Rector… Golescu-Loverian sunt… Da! …În legătură cu Adina Streche… Nu se mai poate!... Îmhi… De ce! Cum de ce?... Am pe altcineva, domnule! Am pe altcineva!